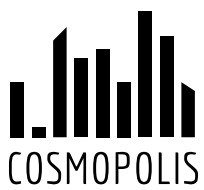
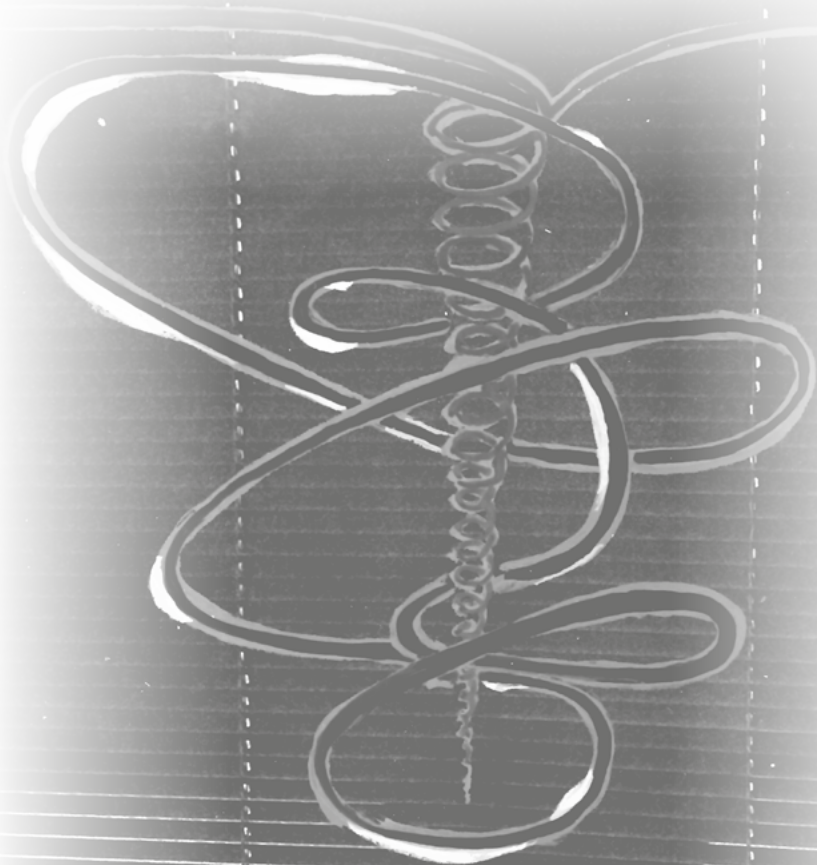

POČÁTEK V KONCI

ELAINE & VINCENT LÓRE

POČÁTEK V KONCI

ELAINE & VINCENT LÔRE

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

POČÁTEK V KONCI

Copyright © Elaine Lóre, Vincent Lóre, 2018

Ilustrace © Petr Lysáček, 2018

© Grada Publishing, a. s., 2018

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srnková

Obálka, grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2018 jako svou 7068. publikaci

Vytiskla tiskárna Tisk Centrum s.r.o.

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-2370-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-2369-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-0554-0 (print)

ELINE & VINCENT LÓRE
POČÁTEK V KONCI

ΚΑΡΙΤΟΛΑ ΝΟΥΤΆ

EILEEN

POČÁTEK V KONCI

Až teď si uvědomuji, jak špatně jsem se rozhodla. Jak moc bylo důležité udělat krok, který by napravil situaci, do níž jsem se právě dostala. Zbývá snad už jen poslední šance, jak tohle všechno vyřešit a jednou provždy ukončit.

Zatímco píši tato slova do dopisu, který je adresován muži pro mě teď tak záhadnému, oni už jsou někde tady. Jdou si pro pomstu za to, že jsem udělala snad jediné správné rozhodnutí v tomto životě. Neudělala jsem, co po mně chtěli. Nedopomohla jsem tomu, aby měli volné pole působení. Jediné rozhodnutí, které zachránilo zbytek toho, čím jsem byla...

Černo tam venku pohltilo snad vše, co mu stálo v cestě. A já se teď bojím, že dostane i mě. Slyším tiché hlasy před domem a tuším, co bude následovat. Mžourám do tmy, ve které zahlédnu jejich odhodlané kroky. Jdou pro pomstu.

Za zvuků dopadajícího deště na parapet nezvládám promyslet, co bych teď měla dělat. Na poslední chvíli předávám dopis jediné bytosti, která mi zbyla. S nadějí, že se postará, abychom se všichni zase shledali. Bolest v jejích očích je jedna z posledních věcí, které vidím v tomhle nepovedeném životě.

Šplhám do okna a po okenní římse se snažím přiblížit k cestě dolů. Na poslední chvíli se ještě pokusím utéct před svým osudem, i když vím, že nemám sebemenší šanci. Kapky deště mi dopadají na tělo a jako by se mě snažily zakrýt, abych alespoň na chvíli nebyla vidět. Dostávám se k žebříku, který je oporou růží vedle okna, abych po něm lehce slezla dolů, ale pár metrů nad zemí se pod mou nohou uvolňuje dřevěné prkno a já nemilosrdně dopadám přímo na blátivou zem. Pichlavá bolest v levé noze mi nedovoluje se postavit a na poslední chvíli ještě stihnout utéct.

Už je slyším. Blíží se. Přes hustý déšť, který mi pohltil celý obličej, nevidím, jak daleko jsou, ale blízké kroky vypovídají o všem. Snažím se zvednout, ale marně. Ruce se mi boří až po zápěstí do bláta, které protéká skrze prsty do neznáma. Drží mě ve své pasti, jako by bylo jejich komplicem. Z posledních sil zvedám hlavu vzhůru a snažím se rozpoznat siluetu, která je teď vzdálena už na dosah ruky. Vzdávám veškerý boj o přežití. Obrys postavy ve tmě ukončí mé trápení. Naposledy zavírám oči, abych ho ještě spatřila alespoň ve vzpomínkách. Ve vzpomínkách, které

POČÁTEK V KONCI

mi ukázaly, že láska se umí rychle proměnit ve strach. Ve vzpomínkách, které, doufám, dokážou opět probudit lásku, kterou jsem teď ztratila.

„Brzy na shledanou.“

ΚΑΡΙΤΟΛΑ ΠΡVΝΙ

EILEEN

ΠΟΜΣΤΑ ΥΜΙ ΒΥΤ Ι ΣΛΑΔΚΑ

„Dobře, udělej to!“ podpořila jsem chtivý výraz svého komplice. Drama, které bude následovat, si nejspíš ani já sama neumím dost dobře představit.

„Bud' nenápadná a drž se co nejdál, nikdo tě nesmí podezřívát,“ mrkne na mě Sorin.

„Počkej, není to přece jen moc kruté? To, co teď uděláme, už se nedá vrátit,“ zastavím ji ještě a doufám, že ať řekne cokoliv, rozhodne správně. Moje nejistota v hlase by ji mohla přesvědčit.

„Nedá, ale musíš se naučit trestat!“ řekne rozhodným tónem, kterým zaplní celou místnost bezútěšných klecí, ve kterých každou minutu mizí jiné lidské tělo. Všude kolem nás visí seschlé a smradlavé kůže, které čekají na prohnilé duše, až se do nich zahalí. Smrad z nich se line obrovskou tmavou místností až po strop a objímá všechno přítomné.

Jedna taková teď prochází kolem mě, aniž si mě všimne, a táhne s sebou několik vrásčitých kůží, aby mohla svou falešnou duši schovávat každý den za jinou masku, kterou pak balamutí naivní lidi. A tahle si teda rozhodně nezaslouží žádný soucit. A už vůbec ne ten můj.

„Máš pravdu, sraz ji na kolena!“ přesvědčí mě pohled na ni a Sorin už teď nestojí nic v cestě za uskutečněním jejího plánu. Pravdou je, že se té podívané nemohu dočkat. Nemohu se dočkat chvíle, kdy i já dostanu šanci trestat ostatní za to, jak se ke mně chovají.

Vidím Sorin, jak zapaluje doutnák, jehož šňůra se nemilosrdně blíží ke svému konci. Ke konci, který svým typickým zvukem zakončí tento den, jak nejlépe to jde.

Děsivý zvuk doprovázený ostrými záblesky světla zaplní celou místnost až po okraj a všechny duše už vědí, že neuniknou. Je dokonáno. Ozve se už jen poslední zoufalý výkřik: „Ale pánové, to musí být nějaký omyl. Nedorozumění. Já za veškeré oblečení poctivě zaplatila. Nejspíš vám selhala technika,“ pronese posměšným tónem přistižená.

Dva hlídači jsou během okamžiku u detekčního rámu a prozkoumávají papírové tašky napěchované až po okraj předraženými hadry. Nakonec otevírají i drahou koženou kabelku a v ní nacházejí černé večerní šaty za pětimístnou sumu. Obličej přistižené ztuhne. Moc dobře ví, co to pro ni znamená. Pro někoho, jako je ona, to představuje ponížení nejvyššího stupně.

Sorin svou práci odvedla parádně, teď už přichází na řadu konečně moje chvilka zadostiučinění.

„No né, Ester? Jsi to opravdu ty? To bych si o tobě nikdy nemyslela. Vždyť ti u nás ve firmě platím celkem dost. Ale pokud ne, měla jsi říci, přidala bych ti,“ snažím se zahrát co nejpřekvapenější tón, ale ke konci už se neubráním úsměvu ve stylu: *hraješ si na něco, co nejsi*.

Její výraz je nepopsatelný. A ještě víc nepopsatelný je pocit, který teď zažívám já. Ač jsem její šéf, nikdy jsem neměla potřebu řešit její arogantní chování a pomluvy za mými zády. Vždycky jsem si to obhájila tím, že mi za to nestojí a že mám na starosti mnohem důležitější věci než namyšlené slečinky, které v životě ještě vůbec nic nedokázaly a jediné, co umí, je házet špínu na druhé. Ve chvíli, kdy jsem se ale dozvěděla, že jsem se na své místo dostala přes postel bývalého šéfa, po kterém jsem svou židli převzala, jsem se rozhodla jednat. Sorin přišla se skvělým plánem, jak ji vytrestat. Věděla jsem, že tohle Ester už vážně hodně přestřelila. A vzhledem k povaze své milované přítelkyně si myslím, že může být ještě ráda, že Sorin vymyslela tak málo zákeřný plán. Za tu dobu, co kráčí po mém boku, byl tohle snad nejslabší odvar pomsty, který jsem zažila.

„Asi stárneš, ale i tak to stálo za to,“ vycením na ni pobaveně zuby a plácnu ji po rameni. Její hlasité odfouknutí a mávnutí ruky mluví za vše. „Vážně doufám, že to v práci pořádně rozmázneš!“ promne si ruce a usměje se tak zákeřně, že bych se jí teď bála i já.

„Nic takovýho. Myslím, že tohle ponížení bohatě stačilo.“ Následuje další hlasité odfouknutí a pohled ve stylu: *pořád seš měkkota.*

Sorin je naprosto nedílnou součástí mého života. Je vedle mě v těch horších i v těch lepších chvílích. Je to, jako když vám život zkrříží člověk, ze kterého se časem stane váš celoživotní přítel. A doby, kdy jsem ji považovala za vetřelce, prokletí nebo snad za něco, co mi kazí život, jsou dávno pryč. Postupem času se z nás stala rodina. Ona je ta část mě, která odvádí tu špinavější práci. Někdo nebo snad něco, co mě doprovází na každém kroku, každý den, každý okamžik. Ta, kterou nevidí nikdo jiný než já.

Ne, nemám schizofrenii. I když to tak na veřejnosti leckdy vypadá. A přesně proto jsem se dneska rozhodla, že si budu mezi lidmi dávat pozor, abych na Sorin nemluvila. Ono to vážně nevypadá moc seriózně, když stojíte v davu před dvouproutým přechodem při ranní cestě do práce a povídáte si s imaginární postavou.

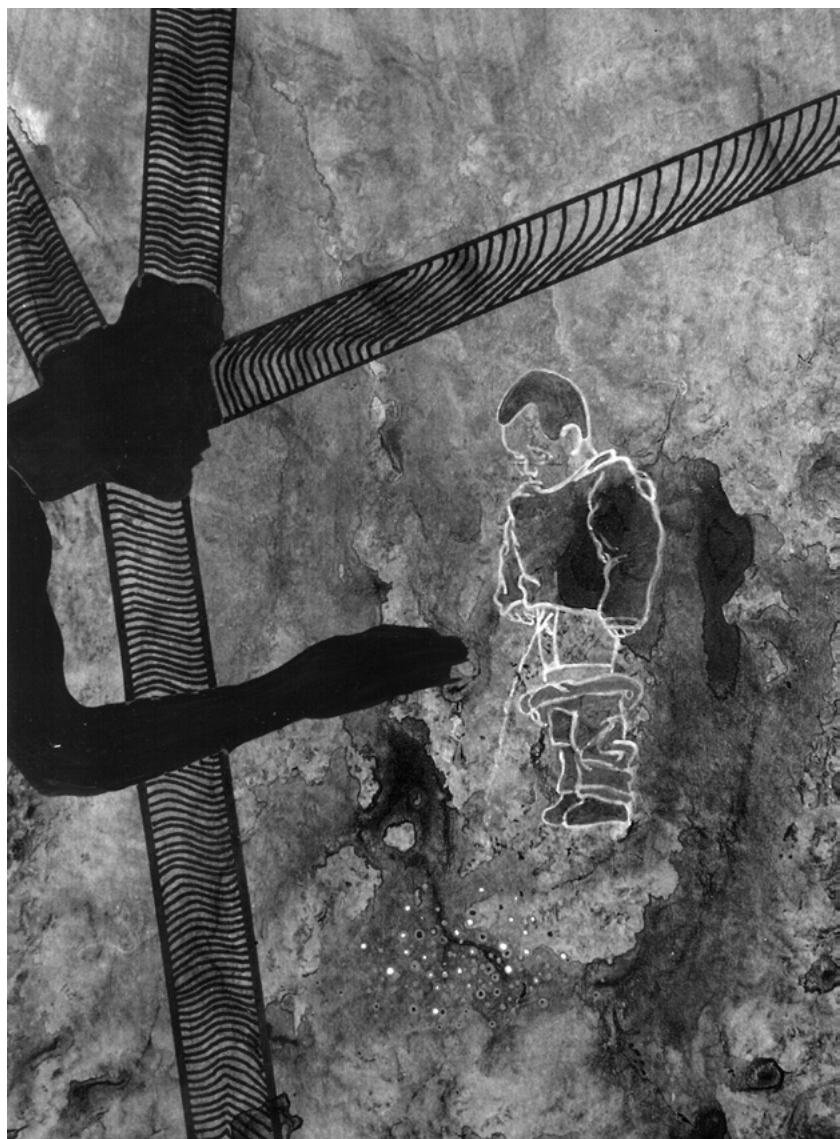
„Uznávám, že ti to celkem jde. Tváříš se naprosto vážně, rukama si uhlazuješ sukni, rovnáš límeček u košile a nervózně točíš deštníkem ze strany na stranu v ranním dešti. Ale s tím točením to tak nepřeháněj, lidem kolem tebe se to moc nelíbí.“

Rozhlédnu se nervózně kolem sebe a všímám si nasupených výrazů svých spolucestujících, kteří právě dostali parádní spršku z točícího se deštníku. „Za to můžeš ty!“ procedím mezi zuby směrem k Sorin.

Hned vedle ní k mé směle ale stojí dítě, které křečovitě drtí ruku své matce v naději, že ho zachrání od té pomatené ženské, jež ho obviňuje z něčeho, co neudělalo. Žena s obrovskými kruhy pod očima a velmi rozevlátým účesem se na mě podívá možná ještě vyděšenějším výrazem, čapne děcko a zběsile kličkuje mezi davem lidí pryč ode mě.

„Jedna nula,“ zazubí se Sorin a zdviženým palcem a zařatou pěstí mi dává jasně najevo dnešní skóre.

+

ΚΑΡΙΤΟΛΑ ΔΡΟΥΛΑ

CHRISTOPHER

V ZÁŘI REFLEKTORŮ

Hrací kostky vesele cinkající o sebe, dopadající na temně zelenej plátěnej potah. Divoce se točící kulička, cvakající o vystouplý hrany rulety. Pisklavý hlasy vyprsených paniček podporující svoje o půlku starší milence, než jsou ony samy. Zoufalí chlápci s hlavama v dlaních, který právě prohráli i to poslední, co měli. Neonový kasino zažívá jednu ze svejch obvyklejch nocí. Osudy zkrachovalejch lidí i těch o něco šťastnějších se tady točí stejně jako obrázky na hracích automatech.

A uprostřed toho všeho se odehrává i moje obvyklá pracovní noc. Pro dnešek mám už ale vyděláno a myslím, že následujících několik dní, možná i tejdnu, se sem nebudu muset vrátit. Stejně už mi všechny ty siliikonový krásky začínají lézt na nervy. Jejich den se skládá z fitka, kosmetiky, salátů k obědu i večeři a násled-

nýho mačkání koz na moje záda při hře. Na to už dávno nejsem zvědavěj.

Podrážky mejch koženejch mokasín tvrdě dopadají na rudej koberec, kterej přehnaně dráždí oči. Mám trochu naspěch a v kombinaci s nacpanou brašnou, ze který občas jeden dva žetony vypadnou, asi nevypadám zrovna důvěryhodně. Všechny jsem vyhrál samozřejmě legální cestou. Nerad bych ze svýho zadku udělal děvku na jednu noc někde v zapadlým kriminále uprostřed pouště.

Celej večer mám pocit, jako by mě někdo sledoval. Ne lehká kurvička s půjčenýma šperkama nebo ochranka sledující každej můj tah, ale něco úplně jinýho. Mnohem zákeřnějšího než kdejakej šupák z ochranky.

Něco jsem slyšel. Snad dokonce i viděl. Pokud teda můžu věřit očím lehce posilněnejm dvanáctiletou whisky. Tmavej a poněkud malej stín, jehož obrysy se vytrácely doztracena a za rohem se opět objevovaly. Naposledy u rulety. Pak na rohu u automatů, kde někdo zrovna trefil životní výhru. A teď si nepřeju nic jinýho, než aby se neobjevil i na týhle chodbě.

Mýlím se. Při otočení zjišťuju, že se nevzdal ani tady. Zrychluju a budím tak mnohem větší pozornost než do teď. Tak trochu panicky, aniž bych sám chtěl, reaguje moje tělo na situaci a já už znatelně rychlejším tempem postupuju rudou chodbou směrem k výtahu. Podle výrazu lidí, který mívám, jsem asi fakt jedinej, kdo něco vidí.